

Rapport

Datum: 25 november 2005
Rapportnummer: 2005/362

Klacht

Verzoekers klagen over de lange duur van de behandeling van hun “bezwaarschrift/c.q. administratief beroepschrift” van 10 juli 2003 door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) en de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden.

Voorts klagen verzoekers erover dat de IND namens de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie:

- hen bij brief van 13 mei 2004, voor de teruggave van documenten heeft verwezen naar de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden, terwijl in het administratief beroepschrift was aangegeven dat juist deze vreemdelingendienst hen niet in het bezit had gesteld van de documenten;
- in reactie op de klacht niet alsnog op het administratief beroepschrift van 10 juli 2003 heeft beslist.

Beoordeling

I. Ten aanzien van het uitblijven van een beslissing

1. Verzoekers, een uitgeprocedeerd (echt)paar en hun kind, dienden bij brief van 10 juli 2003 een “bezwaarschrift /c.q. administratief beroepschrift” in bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) omdat niet was voldaan aan het verzoek tot teruggave van enkele originele documenten van de man die, naar hij stelt, in het kader van de asielprocedure waren ingenomen. Verzoekers willen de desbetreffende documenten terug om daarmee een eventuele tweede asielaanvraag te onderbouwen. Omdat een beslissing op het administratief beroepschrift uitbleef, diende de advocaat van verzoekers daarover bij faxbericht van 31 maart 2004 een klacht in bij de IND.

2. In reactie hierop liet de IND onder meer weten dat de IND op 6 augustus 2003 het schrijven van 10 juli 2003 ter behandeling had doorgezonden naar de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden onder verwijzing naar artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb; zie Achtergrond, onder 1.).

3. De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie deelde de Nationale ombudsman op 26 november 2004 in reactie op de klacht mee dat de IND het schrijven van 10 juli 2003 had aangemerkt als een bezwaarschrift en daarom terecht had geconcludeerd dat de IND niet bevoegd was om namens haar daarop te beslissen. De IND had er daarom goed aan gedaan om dit geschrift aan de vreemdelingendienst over te dragen. Zij achtte de klacht over de lange duur van de behandeling van het “bezwaarschrift /c.q. administratief beroepschrift” ongegrond voor zover de IND daarbij was betrokken.

4. In reactie op de klacht deelde de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden de Nationale ombudsman bij brief van 22 november 2004 mee dat hij van mening was dat het schrijven van 10 juli 2003 moest worden aangemerkt als een administratief beroepschrift en dat de korpschef daarom niet bevoegd was om daarop namens de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te beslissen. Voorts deelde de korpsbeheerder mee dat de vreemdelingendienst op 22 augustus 2003 telefonisch contact had opgenomen met het kantoor van de advocaat van verzoekers om te overleggen over de afhandeling van dit administratief beroepschrift. De ambtenaar van de vreemdelingendienst had contact gehad met een medewerker van het advocatenkantoor, waarna hij de kwestie als afgedaan had beschouwd en het administratief beroepschrift ter archivering naar de IND had gezonden.

5. Bij afronding van het onderzoek naar aanleiding van deze klacht bleek dat nog niet namens de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie op dit bezwaar- dan wel administratief beroepschrift was beslist.

6. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

7. Alvorens een onafhankelijke, administratieve rechter kan worden benaderd moet ten aanzien van het negatieve besluit in eerste aanleg, in dit geval de weigering om documenten terug te geven, eerst een bestuurlijke heroverweging, in het kader van de bezwaarschriftprocedure of de administratief beroepschriftprocedure, hebben plaatsgevonden. De termijnen waarbinnen bestuursorganen op bezwaarschriften en administratief beroepschriften dienen te beslissen zijn wettelijk vastgelegd (zie Achtergrond, onder 1.) en bedragen - kort gezegd - maximaal veertien respectievelijk 24 weken, behoudens opschorting van de termijn in verband met herstel van verzuim en/of instemming van de indiener van het bezwaar- of administratief beroepschrift met verder uitstel.

8. Uit het onderzoek door de Nationale ombudsman is gebleken dat de IND binnen vier weken na ontvangst van het "bezwaarschrift /c.q. administratief beroepschrift" bepaalde dat het niet aan die dienst was om namens de minister daarop te beslissen en dat de IND daarom het "bezwaarschrift" onder verwijzing naar artikel 6:15 Awb (zie Achtergrond, onder 1.) had overgedragen aan de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden, onder gelijktijdige mededeling daarvan aan de indiener van het "bezwaarschrift".

In zoverre is de onderzochte gedraging van de IND behoorlijk.

9. Voorts is uit het onderzoek gebleken dat de vreemdelingendienst het schrijven van 10 juli 2003 niet aanmerkte als een "bezwaarschrift" maar als een "administratief beroepschrift", hetgeen met zich bracht dat de vreemdelingendienst (met name de

korpschef) niet bevoegd is om namens de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie daarop te beslissen.

10. De Nationale ombudsman overweegt dat doorzending van een document op grond van artikel 6:15 Awb niet automatisch met zich brengt dat het ontvangende bestuursorgaan zich bevoegd mag of moet achten om, al dan niet krachtens een algemeen mandaat, op het desbetreffende stuk een beslissing te nemen.

Het beginsel van fair play brengt echter wel met zich dat de ontvangende dienst, als deze zichzelf niet bevoegd acht, het desbetreffende geschrift door- of terugzendt naar het bestuursorgaan dat zijns inziens wel over de beslissingsbevoegdheid beschikt, onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de indiener van het geschrift, dan wel dat het ontvangende bestuursorgaan expliciet schriftelijk verklaart niet bevoegd te zijn om op het ontvangen geschrift te beslissen.

11. In het onderhavige geval heeft de vreemdelingendienst nagelaten om het “bezwaar/ c.q. administratief beroepschrift” (terug) te zenden naar het bestuursorgaan dat de vreemdelingendienst bevoegd achtte en is het dossier gearchiveerd. Evenmin heeft de vreemdelingendienst zichzelf formeel onbevoegd verklaard om op het geschrift te beslissen. De vreemdelingendienst heeft daarmee verzoekers de toegang tot de administratieve rechter onmogelijk gemaakt en is daarom in zoverre tekort geschoten vanuit het oogpunt van het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging van de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden is in zoverre niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de klachtafhandeling door de IND

II.A. met betrekking tot de verwijzing

1. Verzoekers stellen zich op het standpunt dat de IND in het kader van de asielprocedure een aantal originele documenten heeft ingenomen en dat de IND daarom verantwoordelijk is voor het bewaren en retourneren van de documenten. Zij onderbouwen hun stelling met een verwijzing naar het rapport van het eerste gehoor van de IND waarin de documenten staan vermeld onder het kopje “ingenomen documenten/bescheiden”. Verzoekers klagen er in dit verband over dat de IND hen in de klachtafhandelingsbrief van 13 mei 2004 voor de teruggave van de documenten heeft verwezen naar de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden. Hun ongenoegen hierover is des te groter omdat in het “bezwaarschrift /c.q. administratief beroepschrift” is vermeld dat juist deze vreemdelingendienst hen niet in het bezit had gesteld van de desbetreffende documenten.

2. In reactie op de klacht deelde de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie mee dat de vermelding van “ingenomen documenten/bescheiden” in een rapport van eerste gehoor niet kan gelden als een ontvangstbevestiging omdat de hoornedewerker van de

IND niet bevoegd is om documenten in te nemen. De vreemdelingendienst was daarentegen hetzij op grond van artikel 5:17, tweede en derde lid Awb (zie Achtergrond, onder 1.), hetzij op grond van artikel 52, eerste lid Vw 2000 (zie Achtergrond, onder 2.), voorheen de artikelen 20 en 77 Vreemdelingenbesluit 1994 (oud; zie Achtergrond, onder 6.) bevoegd om diverse documenten voor kortere tijd mee te nemen dan wel voor langere tijd in bewaring te nemen. Bij inname van originele documenten werd echter, ongeacht de aard van de documenten en overeenkomstig hoofdstuk A5/5.2.2 van de Vreemdelingencirculaire 1994 (oud; zie Achtergrond, onder 7.) een ontvangstbewijs verstrekt. De minister liet verder weten dat uit kopieën van ontvangstbewijzen was gebleken dat een vreemdelingendienst indertijd twee paspoorten en een nationaal rijbewijs van de man had ingenomen. Van alle overige documenten waren geen kopieën van ontvangstbewijzen teruggevonden. De minister merkte echter ook op dat alle gevraagde documenten wel op enig moment in het bezit van de vreemdelingendienst of de IND moeten zijn geweest, maar dat uit de administratie van deze instanties niet bleek of de documenten in bewaring waren genomen dan wel waren teruggegeven. Voorts was onbekend welke vreemdelingendiensten in de loop der tijd het "vreemdelingendienst-dossier" van verzoekers in beheer hadden gehad. De minister betreurde ten zeerste dat zij als gevolg van een niet deugdelijke administratie geen uitsluitsel kon geven over een deel van de opgevraagde documenten.

3. Bij brief van 27 september 2005 bestreed de advocaat de stelling van de minister dat de hoornmedewerkers van de IND niet bevoegd zijn om tijdens het gehoor documenten van asielzoekers in bewaring te nemen.

4. Uit de reacties van de minister van 26 november 2004 en van de korpsbeheerder van 22 november 2004 blijkt dat de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden naast de genoemde paspoorten en het rijbewijs ook de huwelijksakte en een geboorteakte van verzoekers in bewaring had.

5. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Dit impliceert onder andere dat aan de overheid geleverde bescheiden zorgvuldig dienen te worden bewaard en dat er sprake moet zijn van deugdelijke dossiervorming.

6. De Nationale ombudsman constateert dat in het IND-rapport van het eerste gehoor zonder nadere toelichting is vermeld dat de opgevraagde documenten en bescheiden zijn ingenomen. De minister heeft evenwel de stelling dat de IND de genoemde stukken in origineel heeft ingenomen, gemotiveerd bestreden, onder meer door te stellen dat bij de inname van originele documenten altijd een ontvangstbewijs wordt afgegeven. Anderzijds is gebleken dat de vreemdelingendienst enkele documenten in bewaring had waarvan de minister geen ontvangstbevestigingen heeft kunnen achterhalen. Uit het onderzoek is voorts gebleken dat de minister niet heeft kunnen achterhalen wat er met het merendeel van de in het desbetreffende overzicht genoemde stukken is gebeurd. Gelet op de omstandigheid dat uit het IND-dossier niet blijkt of de IND-ambtenaar die betrokken was bij

het eerste gehoor originele documenten of kopieën daarvan heeft gezien en het IND-dossier geen uitsluitsel geeft over wat de IND-ambtenaar vervolgens met de documenten heeft gedaan, is de IND tekort geschoten vanuit het oogpunt van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging van de IND is in zoverre niet behoorlijk.

7. Voor zover verzoekers' ongenoegen wordt gevoed door de verwijzing van de IND van 13 mei 2004 naar de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden merkt de Nationale ombudsman op dat hij verzoekers hierin niet kan volgen. Immers, de rechtshulpverlener van verzoekers heeft het document van 10 juli 2003 onder andere bestempeld als een "bezwaarschrift" gericht tegen het handelen van de vreemdelingendienst. Verzoekers moeten zich aldus hebben gerealiseerd dat hun geschrift mogelijk door die vreemdelingendienst zou worden behandeld.

II.B. met betrekking tot de reactie op de klacht

1. Verzoekers klagen er tenslotte over dat de IND in reactie op de klacht van 31 maart 2004 over de lange duur van de behandeling van het "bezwaarschrift/c.q. administratief beroepschrift" niet alsnog daarop namens de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft beslist.

2. De IND herinnerde de advocaat van verzoekers bij brief van 13 mei 2004 aan de brief van 6 augustus 2003 van de IND waarin de IND hem had meegedeeld dat de behandeling van het "bezwaarschrift/c.q. administratief beroepschrift" was overgedragen aan de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden. De IND verklaarde de klacht vervolgens niet ontvankelijk omdat de klacht zich niet richtte op het handelen en/of functioneren van de IND. De IND gaf de advocaat in overweging om zich tot de vreemdelingendienst te richten als hij nog altijd de wens had om in het bezit te worden gesteld van de door zijn cliënt overgelegde documenten.

3. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd.

4. De IND heeft het "bezwaarschrift/c.q. administratief beroepschrift" overgedragen aan de vreemdelingendienst. Daarom achtte de IND zich niet bevoegd om de klacht te behandelen. Echter, ingevolge artikel 2:3, eerste lid van de Awb (zie Achtergrond, onder 1.) is het bestuursorgaan verplicht om geschriften tot behandeling waarvan kennelijk een ander bestuursorgaan bevoegd is, onverwijld door te sturen naar dat orgaan, onder gelijktijdige mededeling daarvan aan de afzender.

5. Gelet op artikel 2:3, eerste lid Awb mochten verzoekers verwachten dat de IND hun klacht zou doorzenden naar de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps

Haaglanden als de IND zou menen niet bevoegd te zijn om de klacht te behandelen. Door dit achterwege te laten is de IND tekort geschoten vanuit het oogpunt van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging van de IND is in zoverre niet behoorlijk.

Overigens merkt de Nationale ombudsman op dat de IND door de klacht niet door te zenden naar de vreemdelingendienst ook in strijd heeft gehandeld met de eigen Werkinstructie over klachtbehandeling (zie Achtergrond, onder 8.). Dit is niet juist geweest.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden is gegrond ten aanzien van het niet behandelen van het “bezwaarschrift/c.q. administratief beroepschrift”, wegens schending van het beginsel van fair play.

De klacht over de onderzochte gedraging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) is

niet gegrond ten aanzien van het niet behandelen van het “bezwaarschrift/c.q. administratief beroepschrift”

en is gegrond ten aanzien van

- de verwijzing naar de vreemdelingendienst wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid;
- de reactie op de klacht wegens schending van het vereiste van rechtszekerheid.

Onderzoek

Op 26 juli 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer O., mevrouw K. en mevrouw A. te Den Haag, ingediend door de heer mr. M.J. Mons, advocaat te Den Haag, met een klacht over een gedraging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) en de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Haaglanden en de IND.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden gezamenlijk en de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en aan de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd aan de minister en aan de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werden verzoekers in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

De reactie van verzoekers gaf aanleiding het verslag aan te vullen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoekers vormen een gezin. Zij dienden in 1996 in Nederland een asielaanvraag in en raakten uitgeprocedeerd.

2. Op 10 juli 2003 zond de advocaat van verzoekers het volgende schrijven naar de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND):

“...Betreft: bezwaarschrift/c.q. administratief beroepschrift van:

(Verzoekers; N.o.) / tegen (?): Regiopolitiekorps Haaglanden

(...)

2. (Verzoeker; N.o.) maakt hierbij bezwaar, c.q. stelt administratief beroep in tegen het niet voldoen aan het verzoek tot teruggave van de originele stukken uit de asielprocedure.

3. Procedurele achtergrond en stand van zaken

Het gezin verblijft sinds 11 juni 1996 in Nederland. Op 12 juni 1996 werden in Zevenaar aanvragen toelating als vluchteling ingediend.

Deze procedure is geëindigd.

(...)

In het kader van de asielprocedure werd een groot aantal originele stukken van (verzoekers; N.o.) ingenomen.

4. (Verzoeker; N.o.) is van mening dat de beslissingen die in de asielprocedure zijn genomen onjuist zijn: zonder dat enig onderzoek aan de vele originele stukken plaatsvond is op basis van een individueel ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken een negatieve beslissing genomen. De informatie die is neergelegd in dat individuele ambtsbericht is onjuist. (Verzoeker; N.o.) wenst daarom de originele stukken terug te ontvangen, zulks teneinde onderzoek te doen plaatsvinden door één of meer deskundigen, zulks opdat de onjuistheid van het individuele ambtsbericht zal kunnen worden aangetoond.

5. Per faxen van 24 april 2003 aan de districten N.O. en Midden heeft (verzoeker; N.o.) gevraagd om teruggave van de originele stukken (die zijn eigendom zijn). Op 8 mei 2003 deelde district Midden telefonisch aan de gemachtigde mede dat de stukken zich bij de vreemdelingendienst te 's-Gravenhage zouden moeten bevinden, aangezien het gezin sinds jaren in Den Haag woonachtig is.

Per fax/brief van 8 mei 2003 werd het in afschrift bijgaande (...) verzoek tot de vreemdelingdienst gericht, zulks, bij het uitblijven van een reactie herhaald op 4 juni 2003 (...).

Op 12 juni 2003 werd door een ambtenaar van de Vreemdelingendienst Den Haag (...) medegedeeld dat geweigerd werd om de stukken terug te geven (...). Kennelijk naar aanleiding van (een door mij gezonden brief; N.o.) deelde een andere ambtenaar van dezelfde vreemdelingendienst (...) op 18 juni 2003 mede dat niet over de gevraagde documenten werd beschikt. Desgevraagd werd geweigerd om zulks schriftelijk mede te delen, wat leidde tot de bevestiging dezerzijds van de inhoud van gemeld telefoongesprek (...).

6. (Verzoeker; N.o.) weet niet en kan niet zeker weten waar zijn originele stukken zich feitelijk bevinden. Gegeven het feit dat de asielprocedure is geëindigd geldt dat ook de grondslag voor het in bewaring nemen/houden van deze stukken is geëindigd, zodat deze teruggegeven dienen te worden.

(...)

Op bovenstaande gronden wordt verzocht het bezwaarschrift gegrond te verklaren en, vóór alles, te bewerkstelligen dat aan (verzoeker; N.o.) alsnog zijn originele stukken worden afgegeven als gevraagd en wordt verzocht te besluiten tot vergoeding van de kosten die in verband met deze procedure gemaakt zijn...”

2. Omdat een beslissing op het “bezwaarschrift/c.q. administratief beroepschrift” uitbleef, diende de advocaat van verzoekers daarover op 31 maart 2004 een klacht in bij de IND. Hij schreef onder meer:

“Omschrijving klacht : Het niet-tijdig nemen van een beslissing op een bezwaarschrift.

Toelichting : Op 10 juli 2003 is door (verzoekers; N.o.) een bezwaarschrift ingediend tegen het niet teruggeven van de originele documenten die in het kader van een intussen geëindigde asielprocedure aan de IND ter beschikking werden gesteld.

(...)

(Verzoekers weten; N.o.) niet waar de stukken zich feitelijk bevinden. (De man; N.o.) heeft deze ter beschikking gesteld aan de IND en hij is derhalve van mening dat die instantie ook verantwoordelijkheid draagt m.b.t. de afhandeling van dat verzoek. Niet door de beugel kan dat hij van het kastje naar de muur wordt gestuurd.”

3. In reactie op deze klacht deelde de IND namens de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie bij brief van 13 mei 2004 onder meer mee:

“Ik deel u mede dat originele documenten, hierbij wijzend op de Vreemdelingencirculaire, deel C3/10.6 (zie Achtergrond, onder 4.), door de Vreemdelingendienst ingenomen worden als een vreemdeling zich voor het eerst meldt met een asielverzoek en niet door mijn dienst. Zulks is ook gebeurd met de door uw cliënt overlegde documenten. Uit het dossier is niet gebleken dat uw cliënt destijds beroep aangetekend heeft tegen de inbeslagname daarvan, noch is uit het dossier gebleken dat de Vreemdelingendienst het document aan uw cliënt geretourneerd heeft. Derhalve wordt er dezerzijds van uitgegaan dat het door uw cliënt overlegde documenten nog immer in het bezit zijn van de Vreemdelingendienst.

Op basis van de bovenstaande informatie heb ik op 6 augustus 2003 uw verzoek van 10 juli 2003, conform artikel 6:15 Algemene wet bestuursrecht (Awb; zie Achtergrond, onder 1.), doorgezonden aan de Vreemdelingendienst te Den Haag. Zulks is ook aan u medegedeeld op 6 augustus 2003. Ik ben dan ook van mening dat mijn handelswijze op uw verzoek van 10 juli 2003 correct is geweest. Derhalve ben ik van mening dat uw klacht zich niet richt op het handelen en/of functioneren van mijn dienst, maar op die van de Vreemdelingendienst te Den Haag. Ik acht uw klacht jegens mijn dienst dan ook niet ontvankelijk.

Mocht u nog steeds de wens hebben om in het bezit te worden gesteld van de door uw cliënt overgelegde documenten adviseer ik u om contact op te nemen met de Vreemdelingendienst waar uw cliënt onder ressorteert.”

B. Standpunt verzoekers

Het standpunt van verzoekers staat hiervoor samengevat weergegeven onder Klacht.

Verzoekers zonden bij het verzoekschrift een kopie van het rapport van eerste gehoor. Dit rapport luidt, voor zover relevant, als volgt:

“Ingenomen documenten / bescheiden

Omschrijving

01 Buitenlands Paspoort

02 Geboorteakte Kind. (...)

03 Huwelijksakte, V-AN no: (...)

04 Rijbewijs BC, nr: (...)

(..)

07 Proces verbaal n.a.v. huiszoeking

(...)

08 Notitieboekje van mijn dochter met liederen

(...)

11 Ledenlijst van de Israëliische Club

12 Proces-verbaal van verhoor

13 Programma van de Israëliische Club

14 Statuten van de Club

15 Document gemeentehuis dat I.C. nationalistisch en extreem is en niet overeenkomstig is met de grondwet (...)

16 Toestemming om bijeenkomst te houden, afgegeven door administratie van de stad.

17 Waarschuwing voor illegale activiteiten.

18 Uitreisverbod”

C. Standpunt minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie

1. Bij brief van 26 november 2004 reageerde de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie onder meer als volgt op de klacht van verzoekers:

“Het bezwaar-, cq. administratief beroepschrift van 10 juli 2003 is zo spoedig mogelijk, te weten op 6 augustus 2003, aan de Vreemdelingendienst gezonden met het verzoek dit in behandeling te nemen. Op dezelfde datum is gemachtigde hiervan op de hoogte gebracht.

In reactie op de klacht van 31 maart 2004 tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het bezwaarschrift van 10 juli 2003 is reeds aangegeven, door de verwijzing naar 6:15 Awb, dat de IND in deze niet bevoegd is te beslissen op het bezwaar-, cq. administratief beroepschrift. Dat in het bezwaarschrift was aangegeven dat juist deze vreemdelingendienst (verzoekers; N.o.) niet in het bezit had gesteld van documenten, doet hieraan niet af.

Nu de IND niet bevoegd is de brief van 10 juli 2003 als administratief beroepschrift te behandelen, is het derhalve ter behandeling als bezwaarschrift doorgezonden naar de Vreemdelingendienst. Ik ben nog steeds van mening dat die handelwijze correct is geweest.

Om deze redenen acht ik de klacht over de lange duur ongegrond en acht ik de klacht over de doorverwijzing naar de Vreemdelingendienst en het niet-beslissen op het administratief beroepschrift eveneens ongegrond.

(...)

(Ik kan; N.o.) u in zijn algemeenheid medelen dat onder de voorgaande Vreemdelingenwet de Vreemdelingendienst bevoegd is geweest reis- en identiteitspapieren op grond van artikel 20 Vreemdelingenwet (zie Achtergrond, onder 5.; N.o.) in bewaring te nemen. In artikel 77 Vreemdelingenbesluit (zie Achtergrond, onder 6.; N.o.) en Vreemdelingencirculaire A5/5.2 (zie Achtergrond, onder 7.; N.o.) werden destijds over het tijdelijk in bewaring nemen van documenten nadere regels gesteld.

(...)

Onder de Vreemdelingenwet 2000 wordt de grondslag voor het in bewaring nemen van reis- en identiteitsdocumenten gevormd door artikel 52 (zie Achtergrond, onder 2.; N.o.), dat ontleend is aan artikel 20 van het oude Vreemdelingenbesluit en artikel 77 van het oude Vreemdelingenbesluit. Nadere regelgeving is vastgelegd in artikel 4.23, eerste lid, onder a Vb (zie Achtergrond, onder 3.; N.o.) en Vc C3/10.6.

(...)

Voor het innemen van andere papieren dan reis- of identiteitspapieren geldt dat de Vreemdelingendienst op grond van artikel 5:17, tweede en derde lid Awb (zie Achtergrond,

onder 1.; N.o.) bevoegd is deze papieren voor korte tijd mee te nemen met het doel ze te kopiëren. Terwijl reis- of identiteitspapieren op grond van het huidige artikel 52, eerste lid Vw 2000 in bewaring worden genomen om hiermee, bij eventuele terugkeer, een laissez-passer aan te vragen, worden andere papieren dan reis- of identiteitspapieren gewoonlijk door de Vreemdelingendienst teruggegeven aan de vreemdeling nadat ze ten behoeve van het eerste dan wel het nader gehoor zijn ingezien en gekopieerd. Indien originele documenten worden ingenomen, hetzij reis- en identiteitspapieren, hetzij andere dan deze papieren, wordt aan de vreemdeling een bewijs van ontvangst verstrekt conform Vc (A5/5.2.2; N.o.) onder de voorgaande Vreemdelingenwet en conform Vc C3/10.6 onder de nieuwe Vreemdelingenwet).

(Voorts kan ik u meedelen; N.o.) dat uit kopieën van ontvangstbewijzen gebleken is dat de Vreemdelingendienst (regiopolitie Gelderland-Midden resp. Flevoland) op 12 juni 1996 één paspoort, toebehorend aan de man, en één paspoort, toebehorend aan de vrouw, heeft ingenomen en op 18 juni 1996 een nationaal rijbewijs van de man. Van alle overige documenten is geen kopie ontvangstbewijs teruggevonden. In zijn algemeenheid kan een kopie van het rapport van eerste gehoor (of een gedeelte daaruit) waarin een lijst van ingenomen documenten staat genoemd, niet als een ontvangstbewijs gelden. De hoornedewerker van de IND is immers niet bevoegd tot het in bewaring nemen van documenten en kan derhalve geen ontvangstbewijs verstrekken. Betrokkene heeft geen originele ontvangstbewijzen overgelegd. Blijkens de kopieën in de dossiers zijn alle documenten tenminste wel op enig moment feitelijk in het bezit geweest van de Vreemdelingendienst of IND. De teruggave hiervan dan wel de in bewaring neming en eventuele overdracht ervan aan een volgende Vreemdelingendienst of aan de IND blijkt echter niet behoorlijk te zijn geadmistreerd. In zijn algemeenheid geldt dat de Vreemdelingendienst ingenomen documenten in de regel bij het betreffende dossier van de vreemdeling voegt en dat het dossier, tegelijk met de documenten, steeds bewaard wordt in de politieregio waar de vreemdeling zijn woonplaats heeft. De Vreemdelingendienst van de regiopolitie Haaglanden heeft de dossiers van (verzoekers; N.o.) ontvangen op 18 november 1998. Op welke data en aan welke vreemdelingendienst de dossiers voorheen werden doorgezonden, kon niet meer worden achterhaald. De Vreemdelingendienst van de regiopolitie Haaglanden heeft tenslotte slechts de bewaring bevestigd van de volgende vijf originele documenten:

de beide paspoorten en de huwelijksakte van (de man en de vrouw; N.o.), de geboorteakte van de dochter en het rijbewijs van (de man; N.o.). Nu de bewaring van de overige documenten niet is bevestigd en het niet te achterhalen is of zij op enig moment zijn teruggegeven of in bewaring zijn genomen, kan niet definitief worden bevestigd of ontkend dat deze documenten verloren zijn geraakt. Ik betreur het ten zeerste dat als gevolg van een onbehoorlijke administratie geen uitsluitel kan worden gegeven over een deel van de documenten van (de man; N.o.).

(...)

(Verder; N.o.) kan ik u medelen dat de gemachtigde van (verzoekers; N.o.) de eerder genoemde, originele documenten niet heeft ontvangen. In beginsel worden reis- of identiteitspapieren pas dan aan de vreemdeling teruggegeven indien hij te kennen geeft Nederland te willen verlaten en hij ook daadwerkelijk vertrekt. Hiervan is in het geval van (verzoekers; N.o.) vooralsnog niet gebleken.”

2. De minister zond bij haar reactie een kopie van een brief van de IND, namens toenmalige staatssecretaris van Justitie, aan de minister van Buitenlandse Zaken van 26 juli 1996 waarin de staatssecretaris de minister vroeg om een onderzoek in te stellen naar de juistheid van de verklaringen van de man. Blijkens deze brief zond de IND aan de minister van Buitenlandse Zaken kopieën van een aantal van de onder **B.** genoemde stukken.

D. Standpunt beheerder regionale politiekorps Haaglanden

1. De beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden deelde bij brief van 22 november 2004 mee dat hij de klacht, voor zover gericht tegen de politie Haaglanden, ongegrond achtte. Voorts verwees hij naar een brief van zijn chef van het Bureau Vreemdelingenpolitie waarin deze reageerde op de klacht. In deze brief is onder meer vermeld:

“Uit het onderzoek dat ik heb doen instellen is gebleken:

1. Dat het onderhavige bezwaar-, c.q. administratiefberoepschrift op 7 augustus 2003 bij de Vreemdelingenpolitie Haaglanden is ontvangen en op 20 augustus 2003 is ingeboekt bij de Unit Asiel, bij welke afdeling het dossier van betrokkenen in behandeling is geweest. Dit gezien het feit dat het beroepschrift inhoudelijk gerelateerd is aan een asielaanvraag.

2. Dat het fysieke vreemdelingendossier van (de man; N.o.) inmiddels ter behandeling van een reguliere verblijfsaanvraag is overgedragen aan medewerkers van de Immigratie- en Naturalisatie Dienst en derhalve feitelijk niet meer in bezit is van de Vreemdelingenpolitie.

3. Dat op 22 augustus 2003 door de heer P. van de unit Asiel telefonisch inzake het bezwaar-, c.q. administratiefberoepschrift contact is opgenomen met het "Advokaten Kollektief Centrum" en daarbij heeft gesproken met een medewerker van (...), de raadsman van betrokkenen. Het was de heer P. bekend dat een van de medewerkers van de vreemdelingenpolitie reeds eerder telefonisch contact had gehad met de raadsman aangaande de teruggave van documenten. Het was zijn intentie betreffende het bezwaar-, c.q. administratiefberoepschrift te overleggen met de raadsman, (...), over de eerdere weigering tot teruggave van de documenten door deze medewerker.

4. Uit een door de heer P. gemaakte notitie op de begeleidende brief van de Immigratie- en Naturalisatie Dienst kan worden afgeleid, dat de kwestie telefonisch is afgedaan met de raadsman of een van diens medewerkers op 22 augustus 2003. De strekking van de notitie

is dat de betreffende documenten in bewaring zouden blijven bij de Vreemdelingenpolitie. Het van de Immigratie- en Naturalisatiedienst ontvangen bezwaar-, c.q. administratief beroepschrift is vervolgens ter berging verzonden naar de behandelende afdeling van de Immigratie- en Naturalisatie Dienst.

Met betrekking tot de vraag welke instantie het bezwaar- c.q. administratiefberoepschrift in dit geval dient of diende te behandelen, ben ik van mening dat dit een bevoegdheid is van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, dan wel de Immigratie- en Naturalisatie Dienst.

Ik kom tot dit oordeel op grond van het gestelde in artikel 52 van de Vreemdelingenwet 2000 en artikel (4.23; N.o.) van het Vreemdelingen Besluit, ingevolge welke artikelen de ambtenaren belast de grensbewaking of de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen bevoegd zijn tot de inname van reis-en of identiteitspapieren.

Als uitvoering hiervan wordt vervolgens in Hoofdstuk C3 punt 10.6 van de Vreemdelingen Circulaire vermeldt, dat tegen het tijdelijk in bewaring nemen van reis- en/of identiteitspapieren de mogelijkheid openstaat tot het indienen van een administratief beroepschrift bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Mij zijn inzake dit bezwaar-, c.q. administratiefberoepschrift geen redenen bekend om van deze in de Vreemdelingen Circulaire gestelde beleidsregel af te wijken. Het feit dat de ingenomen bescheiden zich bevinden bij mijn vreemdelingendienst brengt mij niet tot een ander oordeel, omdat dat het hier gaat om de uitvoering van een maatregel welke valt onder de verantwoordelijkheid van genoemde minister.

Over de feitelijke afhandeling van het bezwaar-, c.q. administratiefberoepschrift, in dit geval het telefonisch overleg met het "Advokaten Collectief Centrum", is verder geen mededeling gedaan aan de Immigratie en Naturalisatie Dienst. Dit, omdat de behandelend ambtenaar van de Vreemdelingenpolitie er van uitgegaan is, dat de kwestie was afgedaan en de Immigratie- en Naturalisatie Dienst derhalve geen rol meer hierin kon vervullen.

Ter verdere afwikkeling van de vraag om teruggave van de documenten is, na overleg met de Immigratie- en Naturalisatie Dienst, besloten om alle bij de Vreemdelingenpolitie Haaglanden berustende documenten aan betrokkenen terug te geven met uitzondering van de paspoorten. Dit in het kader van toezicht en met oog op een eventueel vertrek uit Nederland van betrokkenen.

De raadsman van betrokkenen zal hierover door mij schriftelijk op de hoogte worden gesteld.

Ter verduidelijking merk ik nog op dat het volgende documenten betreft: 2 paspoorten, 1 trouwakte, een geboorteakte van (de dochter; N.o.) en een rijbewijs van (de man; N.o.). De overige documenten waarvan sprake zou zijn, zijn niet in het bezit van de

Vreemdelingenpolite Haaglanden. Voor zover mij bekend is, zijn buiten de genoemde documenten, nimmer andere documenten van betrokkenen in bewaring geweest bij mijn vreemdelingendienst.”

E. Reactie verzoekers

1. Verzoekers reageerden bij brief van 2 februari 2005 onder meer als volgt op de reacties van de minister en de korpsbeheerder:

“Aan (verzoekers; N.o.) zijn intussen, als de gemachtigde het goed heeft begrepen de stukken vermeld in een briefje van de vreemdelingenpolitie Den Haag d.d. 10 november 2004 genoemde stukken geretourneerd (dus: huwelijksakte, geboorteakte dochter, rijbewijs van de man (...)).

Van de stukken die blijkens het gehoor zijn ingenomen (...) betreft dat er dus maar enkele, zonder dat duidelijk wordt waar die stukken dan wel zijn dan wel dat deze, wellicht, intussen bij verweerder kwijtgeraakt zijn.

(Verzoekers willen; N.o.) de originele door (de man; N.o.) bij verweerder ingeleverde documenten terughebben waarbij het (de man; N.o.) met name gaat om de originele documenten die (naar zijn mening) zijn asielrelaas bevestigen, zulks teneinde daarover een deskundigenbericht te kunnen vragen. Van die documenten heeft hij er intussen nog steeds géén teruggezien.

Kortom: (de man; N.o.) meent nog steeds dat hij aanspraak kan maken op teruggave van wat hij inleverde en iets relevants verkreeg hij tot heden niet.”

2. Bij hun reactie zonden verzoekers een kopie van brief van 10 november 2004 van de vreemdelingendienst, gericht aan hun advocaat. Hierin was vermeld:

“...In antwoord op de van uw opgemeld kenmerk voorziene brieven die tevens onderdeel vormen van een door u namens (verzoekers; N.o.) ingesteld bezwaarschrift/ cq administratief beroepschrift en een ingediende klacht bij de Nationale ombudsman tegen de weigering door de Vreemdelingenpolitie tot teruggave van de (tijdelijk) in bewaring genomen bescheiden van genoemd gezin, bericht ik u het volgende.

Per separaat schrijven wordt u binnenkort bericht omtrent de afdoening van het vorenstaande.

Hierop vooruitlopend is in samenspraak met de IND besloten om, met uitzondering van de paspoorten van uw cliënten, alle overige in bewaring genomen documenten aan hen te retourneren.

Te uwer informatie zij vermeld dat het de volgende bescheiden betreft: huwelijksakte, geboorteakte van de dochter en rijbewijs van de man.

Ik verneem graag van u wanneer en op welke wijze u in het bezit wil worden gesteld van genoemde bescheiden...”

H. Nadere informatie van de IND

1. Op 25 april 2005 zond de IND afschriften van de brieven die de IND namens de minister op 6 augustus 2003 zond aan de korpschef van het regionale politiekorps Haaglanden en de advocaat van verzoekers.

De brief aan de korpschef luidde:

“...Hierbij zend ik u het bezwaarschrift van (de advocaat van verzoekers; N.o.) in bovengenoemde zaak. Het bezwaar richt zich tegen het niet voldoen aan het verzoek tot teruggave van de originele stukken uit de asielprocedure.

Deze stukken bevinden zich niet in mijn bezit en behoren bij de Vreemdelingendienst te berusten. Derhalve richt dit bezwaarschrift zich tegen een beslissing van uw organisatie. Conform artikel 6:15 Awb zend ik u het bezwaarschrift en verzoek ik u deze in behandeling te nemen.

Ik heb (de advocaat van verzoekers; N.o.) op de hoogte gesteld van de doorzending...”

De brief aan de advocaat luidde:

“...Naar aanleiding van uw faxbericht van 1 augustus 2003 heb ik uw bezwaarschrift gedateerd 10 juli 2003 aan de Vreemdelingendienst gezonden met het verzoek deze in behandeling te nemen.

Ik vertrouw er op u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd...”

I. Nadere informatie van de vreemdelingendienst Haaglanden

Bij brief van 6 mei 2005 zond de het regionale politiekorps Haaglanden onder meer een telefoonnotitie van 9 december 2004 waaruit afgeleid kan worden dat de vreemdelingendienst verzoekers in de gelegenheid heeft gesteld om de huwelijksakte, geboorteakte van de dochter en het rijbewijs van de man te komen ophalen.

J. REACTIE VAN VERZOEKERS OP HET VERSLAG VAN BEVINDINGEN

Bij brief van 27 september 2005 reageerden verzoekers onder meer als volgt op het verslag van bevindingen.

"Vast staat dat medewerkers van de IND die in een asielprocedure optreden originele documenten van asielzoekers in ontvangst nemen. De zinsnede in het standpunt van de Minister: "De hoornmedewerker van de IND is immers niet bevoegd tot het in bewaring nemen van documenten en kan derhalve geen ontvangstbewijs verstrekken," wekt "bevreemding" nu het niet alleen bestendig gebruik is dat zulks wel plaatsvindt, maar het afgeven van originele documenten door vreemdelingen aan 'hoornmedewerkers' zelfs als voorwaarde wordt gesteld voor, bijvoorbeeld, het in behandeling nemen van een herhaalde aanvraag."

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 2:3

"1. Het bestuursorgaan zendt geschriften tot behandeling waarvan kennelijk een ander bestuursorgaan bevoegd is, onverwijld door naar dat orgaan, onder gelijktijdige mededeling daarvan aan de afzender.

2. Het bestuursorgaan zendt geschriften die niet voor hem bestemd zijn en die ook niet worden doorgezonden, zo spoedig mogelijk terug aan de afzender."

Artikel 5:17

"1. Een toezichthouder is bevoegd inzage te vorderen van zakelijke gegevens en bescheiden.

2. Hij is bevoegd van de gegevens en bescheiden kopieën te maken.

3. Indien het maken van kopieën niet ter plaatse kan geschieden, is hij bevoegd de gegevens en bescheiden voor dat doel voor korte tijd mee te nemen tegen een door hem af te geven schriftelijk bewijs."

Artikel 6:15, eerste lid

"1. Indien het bezwaar- of beroepschrift wordt ingediend bij een onbevoegd bestuursorgaan of bij een onbevoegde administratieve rechter, wordt het, nadat daarop de datum van ontvangst is aangetekend, zo spoedig mogelijk doorgezonden aan het bevoegde orgaan, onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de afzender."

Artikel 7:10

"1. Het bestuursorgaan beslist binnen zes weken of - indien een commissie als bedoeld in artikel 7:13 is ingesteld - binnen tien weken na ontvangst van het bezwaarschrift.

2. De termijn wordt opgeschort met ingang van de dag waarop de indiener is verzocht een verzuim als bedoeld in artikel 6:6 te herstellen, tot de dag waarop het verzuim is hersteld of de daarvoor gestelde termijn ongebruikt is verstreken.

3. Het bestuursorgaan kan de beslissing voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan.

4. Verder uitstel is mogelijk voor zover de indiener van het bezwaarschrift daarmee instemt en andere belanghebbenden daardoor niet in hun belangen kunnen worden geschaad of ermee instemmen.”

Artikel 7:24

“1. Het beroepsorgaan beslist binnen zestien weken na ontvangst van het beroepschrift.

2. Indien het beroepsorgaan evenwel behoort tot dezelfde rechtspersoon als het bestuursorgaan tegen welks besluit het beroep is gericht, beslist het binnen zes weken of, indien een commissie als bedoeld in artikel 7:19, tweede lid, is ingesteld, binnen tien weken na ontvangst van het beroepschrift.

3. De termijn wordt opgeschort met ingang van de dag waarop de indiener is verzocht een verzuim als bedoeld in artikel 6:6 te herstellen, tot de dag waarop het verzuim is hersteld of de daarvoor gestelde termijn ongebruikt is verstreken.

4. Het beroepsorgaan kan de beslissing voor ten hoogste acht weken verdagen.

5. In het geval, bedoeld in het tweede lid, kan het beroepsorgaan de beslissing echter voor ten hoogste vier weken verdagen.

6. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan.

7. Verder uitstel is mogelijk voor zover de indiener daarmee instemt en andere belanghebbenden daardoor niet in hun belangen kunnen worden geschaad of ermee instemmen.”

Artikel 9:8, eerste en tweede lid

1. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

a. waarover reeds eerder een klacht is ingediend die met inachtneming van de artikelen 9:4 en volgende is behandeld;

b. die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden;

- c. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden,
- d. waartegen door de klager beroep kan worden ingesteld, tenzij die gedraging bestaat uit het niet tijdig nemen van een besluit, of beroep kon worden ingesteld;
- e. die door het instellen van een procedure aan het oordeel van een andere rechterlijke instantie dan een administratieve rechter onderworpen is, dan wel onderworpen is geweest of,
- f. zolang terzake daarvan een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is, dan wel indien de gedraging deel uitmaakt van de opsporing of vervolging van een strafbaar feit en terzake van dat feit een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is.

2. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien het belang van de klager dan wel het gewicht van de gedraging kennelijk onvoldoende is.

2. Vreemdelingenwet 2000

Art. 52 Reis- en identiteitspapieren

“1. De ambtenaren, belast met de grensbewaking, en de ambtenaren, belast met het toezicht op vreemdelingen, zijn bevoegd om, ter vervulling van hun taken, reis- en identiteitspapieren van personen in te nemen, tijdelijk in bewaring te nemen alsmede om hierin aantekeningen te maken. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden hierover nadere regels gesteld.

2. Het reis- of identiteitspapier wordt aan de vreemdeling teruggegeven indien hij te kennen geeft Nederland te willen verlaten en hij ook daadwerkelijk vertrekt. Ingeval van uitzetting kan het reis- en identiteitspapier worden overgedragen aan de persoon belast met de grensbewaking in het land waar de toelating is gewaarborgd.”

3. Vreemdelingenbesluit 2000

Artikel 4.23 Innemen documenten

“1. De ambtenaren belast met de grensbewaking of de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen, nemen op grond van artikel 52, eerste lid, van de Wet het reis- of identiteitspapier van een persoon tijdelijk in bewaring:

- a. voorzover zulks nodig is voor het verkrijgen van de gegevens, bedoeld in artikel 4.45, of voor het stellen van een aantekening als bedoeld in artikel 4.24 tot en met artikel 4.35;
- b. indien de persoon ter vaststelling van zijn identiteit is staande gehouden en niet aanstonds blijkt dat het hem is toegestaan in Nederland te verblijven, terwijl de

gelegenheid ontbreekt hem, met toepassing van artikel 50, tweede of derde lid, van de Wet naar een plaats, bestemd voor verhoor, over te brengen;

c. gedurende de tijd dat de persoon rechtens zijn vrijheid is ontnomen, of

d. voorzover zulks nodig is met het oog op de uitzetting of de overgave aan de buitenlandse grensautoriteiten als bedoeld in artikel 52, tweede lid, van de Wet.

2. In het geval, bedoeld in het eerste lid, onder b, wordt het reis- of identiteitspapier aan de persoon teruggegeven, indien hij aan de korpschef de gegevens heeft verstrekt die deze in het belang van de toepassing van de Wet vraagt, tenzij er uit anderen hoofde gronden aanwezig zijn om het document in bewaring te houden.”

4. Vreemdelingencirculaire 2000

C3/10.6 In bewaring nemen van reis- en/of identiteitspapieren

“Ambtenaren belast met het vreemdelingentoezicht of met de grensbewaking kunnen, op grond van artikel 52 Vreemdelingenwet en artikel 4.23, eerste lid, onder a, Vreemdelingenbesluit tijdelijk reis- en/of identiteitspapieren van de vreemdeling in bewaring nemen. In andere situaties dan in deze bepalingen genoemd kan het innemen van originele documenten slechts met medewerking van de vreemdeling geschieden. Indien originele documenten worden ingenomen, wordt aan de vreemdeling een bewijs van ontvangst en een afschrift van de stukken verstrekt.

Tegen het tijdelijk in bewaring nemen van de reis- en/of identiteitspapieren staat de mogelijkheid open van het indienen van een administratief beroepschrift bij de Minister van Justitie (Immigratie- en Naturalisatiedienst). Aan de vreemdeling wordt hiervan mededeling gedaan.

In bewaring genomen reis- en/of identiteitspapieren dienen te worden gekopieerd, alvorens zij aan de vreemdeling worden teruggegeven.”

5. Vreemdelingenwet 1994 (oud)

Artikel 20 Delegatie

“Overeenkomstig bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te geven regelen kan Onze Minister de reis- en identiteitspapieren van vreemdelingen tijdelijk in bewaring nemen en daarin aantekening stellen. Onze Minister kan de korpschef, alsmede de ambtenaren, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen, machtigen deze bevoegdheid namens hem uit te oefenen.”

6. Vreemdelingenbesluit 1994 (oud)

Artikel 77 Innemen reis- en identiteitspapieren

“1. Reis- en identiteitspapieren van vreemdelingen kunnen door de ambtenaren, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen, tijdelijk in bewaring worden genomen in gevallen waarin daartoe in het belang van het toezicht op vreemdelingen gegronde reden bestaat.

2. Onze Minister geeft nadere voorschriften omtrent de toepassing van het voorgaande lid.

3. Het reis- of identiteitspapier wordt aan de vreemdeling teruggegeven indien hij te kennen geeft Nederland te willen verlaten en zodra hiertoe voor hem ook de gelegenheid bestaat.”

7. Vreemdelingencirculaire 1994 (oud)

“5.2.2 Gevallen waarin tijdelijke bewaring van reis- of identiteitspapieren geoorloofd is

In bepaalde gevallen zijn de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen bevoegd het grensoverschrijdingsdocument of het verblijfsdocument van een vreemdeling in bewaring te nemen (art. 46 VV). Bij inname van het grensoverschrijdingsdocument of het verblijfsdocument dient aan de vreemdeling een ontvangsbewijs te worden verstrekt.

Inname van het grensoverschrijdingsdocument of het verblijfsdocument kan in de onderstaande gevallen plaatsvinden.

a. Het inbewaring nemen van het document is tijdelijk nodig voor het verkrijgen van de gegevens, bedoeld in art. 64 Vb (de eerste gegevens die een met vreemdelingentoezicht belaste ambtenaar bij het uitoefenen van zijn controle van vreemdelingen kan vragen, dan wel voor het stellen van een aantekening in dat document).

(...)

b. Bij een controle blijkt niet aanstonds dat het de vreemdeling is toegestaan in Nederland te verblijven, terwijl de gelegenheid ontbreekt, of het is - gelet op de omstandigheden - minder gewenst hem met toepassing van art. 19, tweede lid, Vw naar een plaats, bestemd voor verhoor, over te brengen.

(...)

c. De vreemdeling is rechtens zijn vrijheid ontnomen hetzij met het oog op een tegen hem ingestelde strafvervolging, of wegens het ondergaan van een vrijheidsstraf, hetzij met toepassing van art. 26 Vw (art. 46, eerste lid, aanhef en onder c, VV).

d. Voor zover dat nodig is met het oog op de verwijdering of de overgave aan de buitenlandse grensautoriteiten, van een vreemdeling (art. 46, eerste lid, aanhef en onder d,

VV).

In deze gevallen dient de begeleidende ambtenaar de desbetreffende documenten bij het verlaten van Nederland te overhandigen aan de vreemdeling zelf of aan een ambtenaar der Koninklijke Marechaussee door wiens tussenkomst de vreemdeling aan de buitenlandse autoriteiten wordt overgegeven.”

8. IND werkinstructie 2 (BOH; geldend van 1 januari 2004 tot 6 september 2004)

“5. Redenen om niet in behandeling te nemen

(...)

Een reden om een klacht niet in behandeling te nemen die niet in 9:8 Awb staat is de omstandigheid dat de gedraging niet aan de IND is toe te schrijven. Wanneer de gedraging aan een ander bestuursorgaan is toe te schrijven wordt de klacht conform het gestelde in artikel 2:3 Awb doorgezonden naar dat andere bestuursorgaan. De klager wordt van deze doorzending op de hoogte gesteld. Indien de gedraging niet aan een bestuursorgaan is toe te schrijven wordt de klacht onder vermelding hiervan teruggezonden aan de klager.”